

L'entrevista
Mina Sohn Presentadora de televisió i escriptora sud-coreana

David Caminada

“A Barcelona he après a viure més relaxada”

Vostè ha escrit un llibre sobre Barcelona que ha tingut molt d'èxit al seu país, Corea del Sud. Em podria explicar com ha anat la història?

Durant onze anys vaig treballar com a presentadora del telenotícies al canal sud-coreà KBS. Em vaig agafar un any sabàtic i vaig venir a Barcelona per estudiar un màster sobre periodisme. La ciutat em va agradar molt, vaig tenir-hi molt bones experiències i vaig conèixer gent molt maca. Hi he fet bons amics. Llavors no tenia pensat escriure res. Vaig tornar a Seül i va ser després de participar en un programa de ràdio que vaig rebre ofertes editorials per explicar la meva història en un llibre.

Sí que va tenir sort...

Em feia molta il·lusió parlar de les meves experiències. Parlo de Barcelona i d'altres punts de l'Estat espanyol. L'any 1995 vaig viure un any a Madrid per aprendre castellà. Al llibre, que qualificaria d'assaig, intento descriure les formes de vida i la cultura a través del que jo veig i de les coses que m'expliquen les persones que he conegut. El llibre ha tingut molt d'èxit i ja n'hem venut més de 150.000 exemplars. Fa relativament poc que els asiàtics s'han interessat pels països llatins.

Barcelona està de moda i és l'objectiu constant d'experts en màrqueting i relacions públiques. Vostè quina percepció n'ha tingut?

Barcelona és una ciutat de somni. Molta gent vol venir a viure-hi. Té un clima perfecte, una cultura cosmopolita, moderna, i al mateix temps molt llatina. És una ciutat molt artística, amb molta naturalesa. És increïble! I als asiàtics, la cultura i la gent d'aquí ens impac-ten moltíssim perquè són molt diferents de nosaltres. Ens sorprèn per moltes coses.

A què es refereix?

Aquí la gent és molt expressiva, tenen una vida amb molta alegria, passió, llibertat. Els orientals som més reservats per als sentiments, som menys expressius. Aquí la gent és més extravertida i liberal que nosaltres. Els coreans som una mica diferents dels xinesos i japonesos. Som més oberts i tenim la sang més calenta que ells. Però vostès ho són encara més. Aquí pots conèixer molta gent ràpidament i compartir moltes coses amb ells.

Ha vist la pel·lícula Vicky, Cristina, Barcelona?

He estat de viatge a Buenos Aires i he passat unes setmanes a Seül i encara no l'he vist.

¿Considera que la imatge que es transmet de Barcelona s'ajusta a la realitat que s'hi troba?

CRISTINA CALDERER

PERFIL Mina Sohn (Corea del Sud, 1972) va treballar durant onze anys com a presentadora al canal estatal KBS. Va venir a Barcelona per estudiar un màster sobre periodisme i es va enamorar de la ciutat. A Seül, ha publicat un llibre sobre Barcelona i d'altres punts de l'Estat espanyol que ha sigut un èxit. Li agrada viatjar per descobrir d'altres realitats i coneixe's més a ella mateixa. Fa poc ha visitat Buenos Aires, i els seus pròxims objectius són Santiago de Compostel·la, Grècia i algun país d'Àfrica.

És difícil reflectir la realitat global d'una ciutat. S'haurien d'escriure milers de llibres. Qualsevol ciutat, qualsevol país, no crec que sigui una única realitat, una única veritat, una única perspectiva. Depèn de cara persona. Depenent dels ulls amb què es miri pot ser una ciutat completament diferent. Jo aquí he sentit molta alegria i llibertat i he après moltes coses de mi mateixa. Viure aquí m'ha fet canviar moltes coses de mi, dels meus valors...

Expliqui'm. En què ha canviat?

Als països asiàtics la gent viu amb molta pressa, molta tensió, molts nervis. Importa treballar, treballar i treballar. A Corea del Sud només tenim una setmana de vacances a l'any, i hi ha gent que únicament disposa de tres o quatre dies lliures. Aquí és diferent i la gent es pren el temps amb més calma, i busca espais per relaxar-se i disfrutar de la vida.

Vostè parla de Barcelona i d'altres punts de l'Estat espanyol. ¿Està al cas de les diferències?

Sí. Al principi tenia molta por de venir a Barcelona. Molta gent de fora em deia que si véns aquí i no parles català, no pots sobreviure.

Vaig dubtar molt però com que tenia moltes ganes de conèixer Barcelona, vaig venir. I no m'ha semblat tan difícil. Entenc el català i m'agradaria molt aprendre'l i parlar-lo per comprendre millor la gent d'aquí. L'idioma és una porta molt important per descobrir un nou món. No cal convence'm; m'encantaria aprendre català.

Es quedarà a viure a Barcelona?

No ho sé. No n'estic segura. Segurament seguiré venint. M'agradaria tenir-hi una casa, alguna mena de centre d'operacions per tornar-hi sempre. Penso que Barcelona serà sempre la meva segona casa.

M'encantaria aprendre català per comprendre millor la gent d'aquí; l'idioma és una porta per descobrir un nou món

Quins plans de futur té?

Viatjar i escriure llibres. Estic elaborant una sèrie sobre deu ciutats. Primer han sigut Tòquio, Barcelona i Buenos Aires. M'agradaria molt descobrir Grècia, que es el bressol de la cultura mediterrània, i algun país d'Àfrica. Malgrat tot, sempre tindrè algun lligam amb Barcelona.

La realitat coreana és coneguda a Catalunya?

No. No se'n coneix gran cosa. Fa poc més de mig segle vam patir una guerra, abans havíem tingut la invasió japonesa... La imatge que hi ha de Corea no s'ajusta a la realitat. El problema és que durant molts anys ens hem concentrat a sobreviure i desenvolupar el nostre país i no hem tingut prou temps per al treball diplomàtic d'explicar a l'exterior la nostra situació.

¿És optimista sobre una futura reunificació de Corea del Nord i Corea del Sud?

Es una situació dolorosa. Nosaltres tenim molta sort perquè tota la família està vivint al Sud, però hi ha moltes famílies separades, trencades. Penso que per una raó humanitària el país hauria d'estar unit, però no és un tema fàcil i caldrà temps abans d'aconseguir-ho.

EN SÍNTESI

Desolació, tendresa

Marçal Sintes

Amb l'Alba res no ha sigut com tocava. Una salut fràgil, unes institucions que no

l'han sabut protegir i uns adults que –suposadament, ja que els estan jutjant– la van sotmetre a una violència i uns maltractaments repugnants. Cada cop que penso en ella, en l'Alba, se m'ofega l'ànima. Potser perquè me la imagino davant meu, els seus ulls fitant-me, i m'adono que no sé quines paraules podrien confortar-la. ¿Com li podria dir –com li podríem dir– que els que més l'havien d'estimar li van rebentar el crani i la van vèxer d'aquella manera, a ella, tan feble, tan innocent... perquè sí? El mal és terrible i absurd. El mal va acarnissar-se en l'Alba, sense que ella sabés ni tan sols que el mal existia. ¿Com li podríem explicar el que ha passat? ¿Com li podríem explicar que la violència, el dolor, el desamor, la desempara, l'infern, no és el que estava previst? Comentava divendres Jordi Panyella en la seva crònica judicial que, quan el padrastre i la mare de l'Alba van entrar a la sala corresponsent de l'Audiència de Barcelona, es va fer un silenci absolut, blanc com la neu. En aquell instant tot es va paralitzar. Els presents van sentir, m'imagino, el mateix que sento jo quan penso en la història de la petita Alba. L'abisme, el vertigen. Un vertigen que no conté odi. Un vertigen pastat per la desolació i una infinita tendresa per una vida petita lligada a una cadira de rodes, sense parla, amb les maleïdes seqüeles que deixa la convivència amb el mal. Duen que els infants mai no deixen d'estimar els seus pares, encara que els seus pares siguin malvats, encara que els facin mal. Potser a l'Alba també li passa. Potser dins seu estima encara els que li van fer el que li van fer.

m.sintes@hotmail.com

Comenta l'article a
www.avui.cat/49061